

Gogol s hudbou

„Ženitba“ v Novém divadle

Netřeba vzdělaně po sté vykládat o znamenitosti N. V. Gogolovy „Ženitby“, v Praze kolikrát hrané česky i rusky, dokonce s nezapomenutelným Pavlovem. A je spíše jen pikantní zvláštnůstka hrát ji s hudbou, jak k zahájení Nového divadla od 14. září ji provozuje Oldřich Nový. Je to, podle jeho vlastní poznámky v návěští, po této stránce snad premiéra svě-

Společně

noviny

tová, a její skladatel Alois Jiránek dočkal se jí v měsíci svých osmdesátých sedmých narozenin. Jen o osm let mladší než T. G. Masaryk, přináší Gogolovi své dávné vzpomínky na Rusko, kde skoro třicet let hudbě učil na gymnasiu v Charkově. Je v ní tedy cosi věrojatně tamějšího, co je ostatně podáno s velikou skromností, kytička drobných zpěvních vložek na mocné hrudi klasického ruského obra, dnes už stoletého. Je to jako dědečkovy zlaté hodinky s řetízkem, na němž se houpe tucet přívěsků, kdysi tak oblíbených. Celek pak pokračuje ve slohu tak zvané hudební veselohry, zavedené u Oldřicha Nového. V úpravě Jana Frýdy a jeho řízením dva dobré klavíry mají tu rozhodný hlas, herci na jevišti zpěv spíše naznačují, zůstávajíce přitom tvory činoherními. Dobové prostředí a vzhled opatřil jim Václav Vích, verše, jimiž přerušují Gogolův dialog lehce sepsal Vilém Dubský. V mírné úpravě, již kousavý humor veledíla příliš netrpí. Oldřich Nový sám si řídí představení, v němž jako Podkolcsin zajisté s Pavlovem soutěžit nemíní, ale zachovává vkusně takt s ostatními (herecky, hudebně ne vždy). Horlivce Kočkařeva mu živě přihrává Lázníčka, v Agafje se způsobně upejpá Hermanová, vynikne břitce Vojtová zprostředkovatelkou Teklou. Majerové uhlazená teta Arina vítá trojici ženichů, jejichž vděčné epizody vždy budou potěšení hercům. Hezoučkový Kalistův Ževakin a vtipný Anučkin Stalichův s bytelným Doležalovým Vajíčkem, Fišerův Starikov, Lužického Štěpán a Duňáška Dvořákové dodržují ráz této slušné, jinak nevinné zábavy, jež je obecenstvu velmi po chuti. kd

×

BIBLIOGRAFIE CHYBÍ